

הימים הם ימי אחרית וראשית.

ניצולי השואה החיים ביננו, ששימרו בחייהם ובנוכחותם את לפיד הזיכרון, הולכים ומתמעטים.

אנו ניצבים בפתחה של תקופה חדשה שבה לא נוכל עוד לשמוע עדות בגוף ראשון ולא נזכה עוד לפגוש את השורדים "משם".

כיצד נוכל להבטיח כי זיכרון השואה והגבורה לא יעלם עם היעלמותם של אחרוני הניצולים ויהפוך לזיכרון עמום ומטושטש?

דרכה של מסורת ישראל מאז ומעולם הייתה להטמיע את זיכרון העבר ומורשתו באמצעות מעשים פשוטים. כך למשל אכילת מצה בליל הסדר, הדלקת נרות בחג החנוכה בחיק בני המשפחה, כר הגידול המוקדם ביותר בו אנו מתעצבים. המסגרת בה מתקיימות מערכות היחסים המשפיעות ביותר על הווייתנו, זיכרוננו וזהותנו.

בשעה שבכל משפחה ומשפחה מתקיימים דפוסי זיכרון ייחודיים לה, בהתאם למנהגיה והרגליה הולכת ומתעצבת אחוות המעשה המשותף – כל אחד בביתו, אך כולנו יחד באותו המועד ובאותו הזמן שותפים למעשה הזיכרון, ליצירת תודעה קולקטיבית מאחדת ומחברת. אנו קוראים לכל אחת ואחד לקיים מעמד התייחדות קצר, **דורות מאירים**, בערב יום הזיכרון לשואה ולגבורה, לפני או אחרי העצרת הממלכתית לציון יום זה. מי בביתו בחוג בני משפחתו, מי בהתכנסות זיכרון בסלון ומי במסגרות אחרות.

במעמד ההתייחדות, **דורות מאירים**, נדליק שישה נרות אישיים, מבית היוצר של "שם ונר", או נרות אחרים לזכרם של מיליוני הנספים בשואה ונזכור את האנשים שמאחורי השמות. את הדלקת הנרות נלווה באמירת: "נזכור" מאת אבא קובנר או "אל מלא רחמים" המסורתי, או כל טקסט בעל תוכן רלבנטי ע"פ בחירת המשפחה או משתתפי ההתכנסות.

כולנו יחד ניצור איים של משמעות, מעמדים משפחתיים באותו היום ובאותה השעה, המבדילים בין שטף העשייה וקצב החיים לבין התכנסות לזיכרון השואה והגבורה.

כך נהפוך כולנו לשותפים למעשה הזיכרון וליצירת מסורת בלתי-פוסקת שתימסר מדור לדור, תהפוך למנהג ישראל ותשריש את זיכרון השואה והגבורה לדורות.